

A titokzatos mátrai Szuperkocka

Magyarországon nem csak a Pilis számít igazán különleges helynek, hanem a Kárpát-medence egyéb területein is találkozhatunk igazi furcsaságokkal. Ami elsőre furcsa és megmagyarázhatatlan, azt általában próbálja a kíváncsi ember megérteni és magyarázni, ezért kutatásokba kezd; olykor egyedül, vagy éppen többedmagával. Van olyan is, hogy egy mára elfeledett legenda vezet a titok nyomára.

A Mátrában található egy rendkívül érdekes és különleges hely, a közel 789 méter magas hegycsúcs: Ágasvár és környéke. Fenn a hegykúpon egy régi vár maradványaira bukkanunk, amely már szinte emberemlékezet óta ott áll. Maga a környék festőien szép és titokzatos hely, de erről majd később, most a vár alatt a hegybe mélyen és hosszan benyúló barlangrendszerrel essék szó. A hegyen, mintegy 543 méteres tengerszint feletti magasságban nyílik maga a barlangrendszer, amelyhez rengeteg mese, mítosz és furcsaság fűződik. Ezekkel a különlegességekből bizony meg lehetne tölteni akár egy egész kötetet is, mi azonban csak a legérdekesebbekből szemezgetünk.

Az ágasvári Csörgő-lyuk barlang, régebbi nevén Csergő-lyuk a néphit szerint névt onnan nyerte, hogy belsejében olykor mozognak, egymáshoz feszülnek, súrlódnak a hatalmas kőtömbök, és ezek nagyrészt kitöltik a hegy belsejét.

Geológiai kialakulás

A barlang feletti hegy egy valamikori rétegvulkán maradványa, amelynek alapját eocén és oligocén agyagmárga, és homokkő alkotja, amelyeken nagy karbonát tartalmú andezittufa (egykori vulkáni hamu) és kemény andezit (megszilárdult láva) található. Ezen rétegek felett helyezkedik el az a jó 50 méter vastagságú – a vulkanizmus második fázisából képződött – riodácittufa, amelyben a Csörgő-lyuk járatai kialakultak. A barlang a tektonikai földmozgások eredményeként folyamatos kőzetaprózódással és kőzetcsuszamlással jött létre, ami ma is a délkeleti irányban lévő felszíni völgy mélye felé mozog. Így a főbb járatok iránya is északkeleti és dél-nyugati.

Világok közötti átjáró?

Az üreg kutatástörténete

A barlang első kutatója Szabó József volt, aki 1869-ben neves szakemberekkel együtt nagyobb expedíciót szervezett a barlang további járatainak a felderítésére. Hosszú szünet után Leél Össy Sándor végzett kutatásokat itt 1952-ben, majd egy év múlva Székely András tanulmányozta az akkoriban már 139 méter hosszan feltárt üreget. 1982-ben fokozottan védetté nyilvánították a barlangot, és Kárpát József csapatával felmérte azt. A barlang a mérések alapján már elérte a 230 méteres hosszúságot. 1983-tól azonban a barlang kutatásában teljesen új fejezet kezdődött a salgótarjáni székhelyű barlangkutató csoportnak kö-

szönhetően, Buda László vezetésével. Ők voltak azok, akik a barlang hosszát napjainkig gyakorlatilag megduplázták újabb feltárásaikkal. 1998-ban Eszterhás István vezetésével elkészült a barlang máig is legjobb alaprajzi térképe.

Néhány esemény, amely a közelmúltban a barlang kutatása révén bekövetkezett, csak találgatásokkal magyarázható, hiszen a hely ősmúltjáról leginkább csak homályos adatok vannak. Sokan persze nem nagyon hisznek az efféle természetfeletti dolgokban, és inkább csak tudományosan magyarázzák a

kérdést, de ahol csődöt mond a tudomány, ott kezdődik a természetfeletti...

A Csörgő-lyuk barlang

Állítólag a hegytetőn valamikor álló vár kazamatarendszere maga a barlang, de a Csörgő-lyuknak valamikor létezett egy régebbi bejárata is, ahol egykor Vidróczy Márton, a híres betyár a monda szerint belovagolt a lovát itatni a hegyben eredő forráshoz, és az ott található barlangi tóra még egy csónakot is ácsoltatott. Ez a tó jelenleg is megvan a Denevér-teremben, és szinte fekete a vize. A barlang eredeti (Vidróczy-féle) bejárata még rejtve van, nyílása teljesen el van záródva nagy kövekkel, törmelékkel, és igazából csak sejte-

A sugárzó kő

A pillszántói keresztelő is egy nagyon érdekes szikladarabként ismert. Egyesek az ősi pálosok idejéből valónak tartják, vagyis az 1250 utáni időkből származónak. A kő azért is érdekes, mert egy kettős Fénykereszt látható belefáradva, de még sugárzik is. Sokak állítása szerint nem egy fényképezőgép tönkrement már a közelében a belőle áradó hatalmas erő vagy energia miatt. A dolog külön érdekessége még, hogy a helyi temetőből került elő véletlenül az zredforduló után...

ni lehet, hogy merre lehet a hegyen az egykori bejárata. Van ugyan jelenleg is egy szűk, egészen a felszínig hatoló hasadéknílása a barlangnak, de ezt senki nem tekintí járható járatnak. Amit azonban már biztosan tudunk, az 1900-as évek elején a remete életet élő *Némethi Kálmán*nak nyújtott az üregrendszer menedéket, és nyilván emiatt maradt fenn egy másik elnevezése is a helynek: Remete-barlang.

Kockázatos vállalkozás

A barlangot jelenleg is kutató salgótarjáni csoport tagjai nagy rizikót vállaltak a barlang mélyebb részeinek megismerésével, hiszen a járatok átlagosan alig egy embernyi szélesek. Vannak termek, aknaszerű hasadékjáratok is a hegyben, de ezeket a nagyobb tereket keskeny átjárók és igen szűk szorítók kötik össze. Nem sok helyen lehet felállva kényelmesen sétálgatni, ez nem olyan barlang, mint a többi! Csúszni-mászni, kúszni kell, a legtöbb helyen átpréselődni a hatalmas sziklák közötti résekben...

Az újabb szakaszok feltárásakor a már ismert járatok végén lévő keskeny hasadékban – *Buda László* szerint – le kellett csúszni egy teljesen ismeretlen helyre, ahol nem volt lehetőség a megfordulásra. Nagy sokára azonban vállalták a kockázatot, mivel a frissen áramló huzat alapján arra következtettek a kutatók, hogy a barlangnak még nincs vége.

Óriási koporsó?

A barlang a legtöbb helyen „hason csúszós”, igen szűkös üregrendszer. Nemcsak a misztikus kocka az egyetlen mesterségesen lecsiszolt hatalmas kőtömb odabenn: a Szarkofág nevezetű hatalmas, négyoldalú ferde kőlapok valóban ládaszerű (koporsószerű) képződménynek látszanak, amelybe be kell mászni és leereszkedni az aljára. Csakhogy ez olyannak tűnik, mintha valami óriás kibillent,

majd függőlegesen a törmelékben megállt koporsója lenne! A fent említett óriási Szarkofág több mint tíz méteres kőformáció, mely jelenleg hasáb alakban áll függőlegesen a törmelékben.

Lehetséges, hogy a barlang csak részben természetes eredetű, másrészt mesterséges? Ha ugyanis, ezeket a sziklákat itt egykor ősink megfaragták, akkor az olyan magas szintű tudást feltételez, amelyet mi ma már sehogyan sem értünk meg. Próbáljuk magyarázni így vagy úgy, de egyelőre válaszokat nagyon

nehéz találni ezekre. Hiszen nem értjük a kő megmunkálásának a miértjét, sem pedig a célját.

A „gyilkos” kocka

Amint a kutatók továbbjutottak az egykori végpontról a szűkös, több mázsás, illetve tonnás súlyú, labilisan álló sziklatömbök között, egy nem mindennapi felfedezést tet-

tek: a szűk hely mögött néhány méter múlva tágasabb részbe értek, amely után nem sokkal el is jutottak a barlang jelenlegi végpontját záró terembe. A végponti omladékkal feltöltött teremben egyesek szerint egy hatalmas, sima felületű és kocka alakú szikla áll, amely folyamatosan mozgásban van. A 8,3X8,3 méteres kocka kapcsán azt állítja *Buda László* kutató, hogy a feltárási közül többen is meghaltak már, talán. Szám szerint 28 haláleset történt a Kocka megtalálása óta, amelyek nem a barlangban, hanem teljesen hétköznapi módokon következtek be. Ők azok, akik látták ezt a bizonyos „Szuperkockát”.

Vajon mindez pusztán véletlen lenne csak? Különös egybeesés? Van, aki szerint nem kell ezt a helyet felruházni semmiféle misztikummal, azonban a tények ennek erősen ellentmondanak...

Rituálék színhelye

Maga a barlang végén lévő Kocka is felvet néhány lényeges kérdést, amelyekre csak egészen homályos válasz létezik. Ez egy olyan barlang, ahol a hegy kőtömege, folyamatosan mozog, nyomja lefelé a súlya a barlangot,

összepréselve fokozatosan, így itt majdnem minden kődarab kőtömb, állandó lassú mozgásban van. Nem kivétel ez alól a legvégén törmelékben álló „kocka” sem. Ez a tény viszont roppant érdekes, hiszen a hatalmas egyforma oldalú kőtömb sziklatörmelékben van, és a fizikai térben mozog. Senki nem érti, ez hogyan is lehetséges. Bizonyíthatóan megfordul, de nem ebben a térben.

A hegy északi oldala elég meredek, sziklás, a másik oldala viszont inkább konkáv, homorú oldal, és itt van a messze benyúló barlang is a hegy oldalában. A Kocka és a Szarkofág az ősi időkben jelen lehettek az egykori barlangtermek alján, és akár egy vagy több földrengés vagy valamiféle másfajta katasztrófát előidéző jelenség következtében az üregrendszer menyezete ráomolhatott a barlangra. Talán ezen a területen még a Vaskorban valamiféle kelta papi vagy épp papnői (boszorkányi rítus) történt nem egy alkalommal, tehát egy rendkívül fontos törzsi beavató hely lehetett.

A Kocka és a Szarkofág az ősi időkben jelen lehettek az egykori barlangtermek alján

Tar Lőrinc

A Kocka és a barlang történetéhez szorosan kapcsolódik egy régi időkből származó legenda is, amelyet Tar Lőrinc Pokoljárásaként ismerünk. Hogy ki volt ez a Tar Lőrinc? Tar Lőrinc, mint az nevében is benne szerepel, fejét kopaszra vágatta, vagyis a régi idők Bálpapjaihoz vagy épp az egyiptomi máguspapokhoz akart hasonlítani külalakban. Nos, nem tudjuk, mi minden mást szeretett volna még, de ez volt az a bizonyos időszak, (az 1400-as évek), amikor a középkorban az emberek még igencsak „játszottak a tűzzel”. Neves uralkodók foglalkoztak egy udvari mesteren keresztül mágiával, asztrológiával, alkímiával. Ám gondosan ügyeltek arra, hogy az egyház ne orrontsa meg szenvedélyeiket, mert akkor könnyen inkvizíciós per lehetett a dologból.

Nagy utazás...

Tar Írországba ment a Szent Patrik barlangot felkeresni egyfajta zárandoklatként, majd ott részt vett egyfajta beavatási szertartáson, amelyről nem sok mindent tudunk.

Rátóti Lőrinc vagy Tar Lőrinc nagy utat tett meg mintegy 600 évvel ezelőtt, amelynek

igazán senki sem tudja a miértjét. Csak egyedül ő maga. Zsigmond király egy menlevelet adott neki, és felhatalmazta, hogy

bejárhatja az akkori keresztény világ szent helyeit. Hogy miért adott neki ilyet, nem tudjuk, nyilván valamiféle titkos küldetésről lehetett szó.

Miután Lőrinc elindult, előbb Ciprus szigetére ért, majd Róma híres kegyhelyét kereste fel, aztán továbbutazott több területre, jó néhány kegyhelyet érintve Írországban. Mintha valamit keresett volna...

Egyes feltételezések szerint Tar azért kérte a királytól, hogy hagyja jóvá zárandoklatát, hogy egyes szent helyeken, területeken ő maga a hitében megerősödjék, és persze ezek a területeknek a harci tudását is elsajátította. Ez persze elég gyenge érv ahhoz, hogy bárki is ekkora útra is vállalkozzon! Főleg azért is, mert Zsigmond eleinte vonakodott elengedni maga mellől Tart, ám végül mégis beleegyezett az utazásba.

A Csontbarlang titka

Észak-Amerikában van egy érdekes terület fenn a hegyekben, amely a Csontbarlang nevet viseli. A helyiek úgy tartják, hogy itt az 1800-as évek közepén óriás emberi csontok bukkantak elő, meghozzá a Csontkamra nevezetű terméből, amely a barlangrendszer mélysztíjén található. Odalenn aktív barlangi vízfolyásként egy patak ered, amely részben fellazítja az agyagos talajt, sziklákat.

A barlang bejárata 3-4 m magasságú, beljebb viszont már egyre jobban szűkül. A barlang részben jelentősen beomlott hatalmas földrengések, mozgások hatására, ám ez feltehetően a régmúltban történt. Hogy milyen hosszú lehet, nem tudni, azonban

elnézve a róla készült filmet, jól látszik, hogy elég nagy barlangrendszeréről van szó. Járataiban csúszva-mászva lehet csak igazán közlekedni, és nagyban hasonlít a mátrai Csörgő-lyukhoz. Ma már nem lehet sajnos eljutni a rejtélyes Csontkamráig, mert a járat beomlott.

A félelmetes pokoljárás

A pokoljárásra olyan helyen került sor – egyes kutatók állítása szerint –, ahol különféle gázok törtek fel. Ezeknek megvolt az a hatásuk, hogy különféle hallucinációkat és bódulatokat okoztak. Ezek a helyek egykori vulkánok közelében, hidrotermális tevékenységek által uralt területek voltak, ahol meleg víz is feltört forrásként a hegy belsejéből.

Tar könnyű böjt után vágott neki a kalandnak, majd alászállt a pokolba, amely nyilvánvalóan csakis egy barlang bejárata lehetett. Túlélte végül ezt a lejutást, a látomásait és hallucinációit. Persze felvetődik itt is a kérdés, hogy mi van akkor, ha Tar Lőrinc nem gőzöket, gázokat lélegezett be, hanem ténylegesen, fizikailag járta be azt a barlangbelső? Ha nem hallucinált, nem álmódzott, hanem megtalálta a hegy alatti Szuperkockát, és ott valóban

Szürreális horror

A *Kocka* című, 1997-ben készült horrorfilm hat embert mutat be, akik egy szürreális börtönben találják magukat, amely labirintusszerű helyiségekből áll, amik egymáshoz illeszkednek, akár egy szőlőfürt szemei. Kocka-helyiségekből áll a tér, amelyek halálos csapdákat rejtnek és teljesen kiszámíthatatlanul lépnek működésbe...

Rendőr, rabló, pszichológus, matematikus, építész, valamint egy autista a főhősök, és az egyetlen közös bennük, hogy nem tudják, miért kerültek oda, sem azt, hogyan. Tudják, hogy egy pokoli labirintusban vannak, és rettegnek az ismeretlentől, de össze kell fogniuk, ha ki akarnak jutni... Kockából kockába kell haladniuk lassan, elkerülve az aktiválódó csapdákat. Ezek kisebb, kocka alakú helyiségek, amelyekben hat ajtó van: négy az oldalfalokról nyílik, egy a mennyezeten, és egy

a padozaton. Ezek újabb kockákba vezetnek, amelyek csak színeikben térnek el egymástól.

Rengések rázzák meg néha a kockát, miközben a csapat még élő tagjai menekülnek kockáról kockára, mígnem végül eljutnak oda, ahol egyikük korábban meghalt. Azt hiszik, hogy eddig csak körbe-körbe jártak, de rájönnek arra, hogy nem földrengések okozzák a remegéseket, hanem maga a kocka mozog, forgatja és át is rendezi néha önmagát...

A film végén a sok kis kocka egy hatalmas kockában van benne, és a hatalmas kocka olykor elfordul, és megváltozik ezáltal. Vajon, honnan merítették az ötletet a film alkotói? Talán van máshol is a bolygónkon ilyen „Szuperkocka”, vagy pedig valamiféle ősi hagyomány, esetleg régi írásos emlék alapján dolgoztak? Mindenesetre láthatjuk, hogy kísértetiesen hasonlít a filmbéli a mátrai Csörgő-lyuk kockájára...

átélt olyan dolgokat, amelyek furcsák voltak az ő számára?

Vannak olyanok, akik szerint Tar Lőrinc azért ment át Írországba, abba a szent barlangba, mert az itteni birtokán lévő furcsaságokra keresett választ. Vagy éppen valamiféle kapcsolatot kutatott a két hely között... De mivel a régi történet csak az ő pokoljárásáról szól, lehetséges, hogy nem Írországból történt meg ez az eset, hanem idehaza, a Mátrában, és ő valóban látta és okkult módon használta is a hegyben lévő „kockát”...

Az Ágasvár

Ágasvár romjait ma is meg lehet odafenni a hegy kúpján találni, ez volt ugyanis Tar Lőrinc otthona. Az akkor még itt álló vá-

rat a 15-16. században egy földrengés döntötte romba, és feltehetően a barlang belsejét is ez omlasztotta be. Vagyis akkor a fenti elméletünk nem is áll olyan rossz lábakon... A barlang egy tó egyik partján áll, a másik partján viszont egy szikla található, ahol páros emberi lábnyom látható az egyik nagyobb kőben. Ez a lábnyom – úgy tartja a néphagyomány – Szent Patrik lábnyoma. Érdekes... Vajon mit keres itt a Mátrában Szent Patrik lábnyoma, ha egyszer Írországból volt a szent barlangja? A sziklában tehát egy páros 42-es

lábnyom van, amely olyan látványt nyújt, mintha beleolvadt volna egykor a kőbe. Ezt a lábnyomot többen is török lábnyomnak nevezik, de ez nem török, és valójában semmi köze a törökökhöz, hiszen több mint 3 ezer éves. Vagyis hát akkor itt egy titokzatos bronzkori kultúra nyomairól beszélünk, és valamiféle beavatási szertartá-

sokhoz használhatták ezt a területet.

Kőlábnyomok a Sárkányvonalon

Véleményem szerint a kelta vaskori áldozóhely egykori megléte sem lehetetlen, hiszen a kelta boszorkány papnők és papok gyakran a természetben végezték rituáléikat. A két lábnyomot hajszálpontosan északra tájolták, vagyis a Sarkcsillag felé. Nem csak itt az Északi-középhegységben vannak ilyen lábnyomok, hanem a Kárpát-medence több részén is. Az összes őscivili-

záció a szent helyeket, kör alakú kötemplomokat, sziklaszentélyeket sorra észak felé tájolva alakította ki, és ezek egyfajta energia-erővonalakon álltak sorban. Amint azt már tudjuk, a bolygónkat behálózzák a Sárkány-erővonalak, amelyek energiát áramoltatnak a föld mélyében, és ezek a földerek valójában az élő emberi testhez hasonlóan futnak adott pontokat keresztezve. Ágasvár és környéke (ideértve a barlangot és a Töröklábnyomot is) e vonalak egyikén-másikán fekszenek. Ezek olyan rejtélyes földsgárgázások, amelyeket csak mostanában kezd értel-

mezni és elfogadni a tudomány. Eddig ennek sem ismerték el a létét. Lehet, hogy valamiféle törzsi beavatási szertartás helyszíne volt ez az egész terület, vagy épp gyógyító erőt áramoltató sakrális helyként volt ismert és kedvelt a régmúltban? Vajon egykor ez a hely tényleg „működött”? Itt pulzált az energia, és a teremtő istennel a földi halandók valamiféle kapcsolatot is létesíthettek?

Értetlenkedő tudósok

A tudomány értetlenül áll az eset előtt, nem is tud vele mit kezdeni, vagy nem is akar. A rejtély egyelőre megoldatlan. A magam részéről nem értem, miért kell a tudománnyal ma-

gyarázni mindent. Úgy teszünk, mintha meg nyugodnánk azzal, ha valamit tudományosan megvitatunk. De miért? A tudósok szeretik ebbe a kategóriában tenni azokat a dolgokat, amelyekkel foglalkoznak. Mindenáron rá kell ragasztani bármire a „tudomány bélyegét”, mert csak akkor lesz valami abszolút hiteles és elfogadható? Ez nem valami áru, amelyet így kellene osztályozni...

A Kocka létezik, és mozog a térben, de a mozgásának semmilyen szemmel látható nyoma nincs. Ezért a tudományos körök tagadják a Kocka tulajdonságait, viszont sokan vannak olyanok, akik hisznek benne, mert már néhány furcsaságot megtapasztaltak a közelében...

Elszökő energia

Érdekes tény az is, hogy a zseblámpák és minden elektromossággal működő lámpa vagy masina lemerül a Kocka közelében, és a tartalék elemek is, amelyeket a kutatók sok esetben egy kis zsákban magukkal vittek... Így ma már néhányan tudják: a barlangot célszerű más világítóeszközökkel járni (gyertya vagy karbidlámpa). A hatalmas kockáról az idők során mindössze egy fekete-fehér fénykép készült. A közelébe kerülő elektromos eszközök, például a kamera-akkumulátorok, elemek sem üzemelnek, lemerülnek. Sokan nem értik, hogy milyen jelenség lehet ez: vannak, akik félnek tőle, mert nem ismerik. Véleményem szerint itt egy mágneses mező rejlik, amely minden elektromos világítóeszközt tönkretesz azzal, hogy lemeríti azokat, vagyis magába szívja az energiájukat.

Tér-idő-kapu?

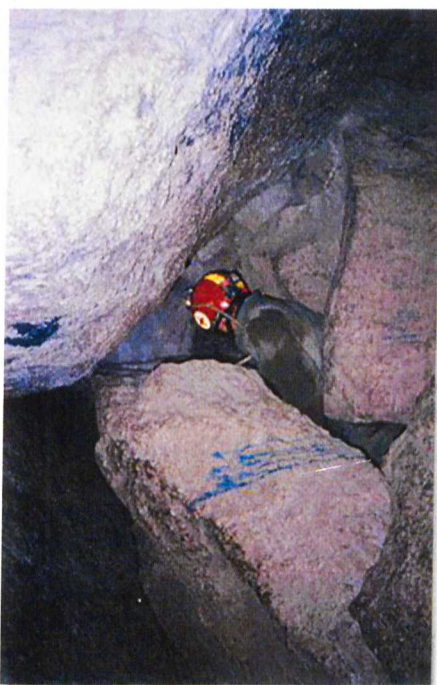
De persze az is lehetséges, hogy itt a barlangban egy tér-idő-kapu van, és maga a titokzatos Kocka alkotja ennek a nagy részét. Ugyan miért is ne lehetne egy világok közötti átjáró, amely részben nyitott állapotban van? Lehet, hogy a Kocka azért forog ebben a térben, mert azt az időt keveri, forgatja meg, amellyel ez a kapu kinyílik, és aztán le is záródik? Mi van abban az esetben, ha ezt így állították be annak idején őseink, akik pontosan tudták ennek az egésznek a mibenlétét, értették funkcióját, és tisztában voltak azzal is, hogy az anyagi fizikai világ akár egy féregalagúton keresztül, vagy tér-időugrást végrehajtva elvezethet valahová?

Pokoljáró Tar Lőrinc éppen ezt kereste egész Európát bebarangolva, majd itt lelte meg a

kérdéseire a választ a Mátrában, ahol a vára is állt? Az sem elképzelhetetlen, hogy elég jól ismerte a barlangot és ezt a furcsa Kockát is, mivel akkoriban, 600 éve még könnyen be tudott sétálni egészen odáig... Lehet, hogy ez a furcsa Kocka aggasztotta őt, így elzárando-kolt Írországba sok szent helyet érintve, mert ezekre a furcsaságokra válaszokat keresett. Lehet, hogy valamiféle titkos szertartási beavatáson részt vett ott az íreknél, de hazatérve, a szerzett tudás birtokában, itthon „járta meg a poklot”! Valakik nagyon összekeverhették a mítosz helyszíneit, és talán ez sem véletlenül történt így...

Ahol megállt az idő...

Nem is olyan régen, néhány évvel ezelőtt egy rendkívül érdekes, titokzatos esemény tör-

tént, amely kellő sajtóvisszhangot is kapott a helyi lapokban. Egy kutatócsoport leszállt azon a bizonyos napon a barlangba. Az egyik teremben van egy kis könyvecske, amely egyfajta „jelenléti ív”, és arra szolgál, hogy a barlangba érkező beregisztrálja magát, pontos idővel együtt. Ezen kívül a barlangba leszálló csoport kötelessége fenn az ágasvári turistaházban is bejelenteni leszállási szándékát, és egy nagyobb barlang esetében azt is, hogy melyik pontjára mennek, mert ha valami baj történik, akkor odafenn tudni fogják, hol is keresse majd a mentőszolgálat a kutatókat.

Buda László és csoportja tehát ekkor minden kötelezettségüknek eleget téve lement a barlangba, és elmondásuk szerint úgy 6-7 órát szándékoztak odalenn eltölteni kutatással és vizsgálódásokkal, mérésekkel. Amikor a dolgukat elvégezték, el is indultak kifelé a barlangból, ám nem lehet tudni, hogy ki lepődött meg jobban: ők, vagy az éppen befelé tartó barlangi mentők, akik az ő segítségükre siettek...

Egy ideig senki sem értette, hogy mi történt és hogyan... Ugyanis a lefelé jövő csapat tagjai megőrültek nekik, és elmondták azt, hogy nem ok nélkül vannak itt: Budáék ugyanis tegnapelőtt óta lenn voltak, és nem jelentkeztek! A csoporttagok egybehangozóan állították, hogy csak néhány órát töltöttek el lenn a barlangban, csakhogy mint kiderült, időközben két nap telt el...

A kocka Irányít?

Furcsa és megmagyarázhatatlan eset, ugyanakkor hátborzongató. Mivel jómagam rendelkezem barlangkutatói tapasztalattal, elmondhatom: két napot nem lehet sem ebben, sem más barlangban észrevétlenül eltölteni! Az embernek ugyanis van némi komfortigénye, és egy idő után ennek hiányát érzi is, hiszen minden (étel, ital, hálózsák) szükséges lehet a lent tartózkodásra, olyasmiről nem is beszélve, mint az emberi szükségletek, akár a vécézés. Nem kell ahhoz két nap, elég ahhoz két óra is: ha az ember nem mozog, és egyhelyben ül, akkor teljesen kihűl. Ha viszont állandó mozgásban van, agyagot ás, kalapál, vagy mászik, kúszik, azt sem bírná fizikailag 2 napon keresztül... Ilyen nincs!

Feltételezések szerint ez csakis a Kocka egyik furcsa jelensége lehet. A kutatók beszámoltak arról, hogy volt olyan eset is, amikor a nagy csendben hirtelen ropogás keletkezett, majd pedig omlás következett be, amely kis híján maga alá temette örökre az egyik kutatót... A lezuhanó kövek épp csak megkarcolták az arcát, de azért így is folyt belőle a vér. Sajnos a legutóbbi kutatások alkalmával már nem lehetett a titokzatos sziklakocka terméig eljutni, mert a barlang kövei aktívan mozognak, súrlódnak egymáson, így rések nyílnak meg, valamint össze is zárulnak. Ez a vidék még mindig elég aktív a kisebb-nagyobb földrengések miatt, és ez sajnos tavaly is tapasztalható volt a Mátra-vidéken. Az ágasvári hegy tovább őrzi hallgatagon a titkát.

BENYÁK ATTILA

A Hihetetlen! MAGAZIN különszámai digitális változatban is megvásárolhatóak a DIMAG weboldalán! www.dimag.hu
További információ: facebook.com/Hihetetlen.Magazin

